

Uitvaart van Georgette De Bosscher, moeder van Magda Vanmuysen.
Zaterdag 03 maart 2007- 14 uur- in Catharinakerk.

De Catharinakring biedt u, dierbare familie en dierbare Magda, zijn oprechte gevoelens van christelijke deelneming aan.

Ouders worden door hun kinderen onsterfelijk gewaand. Moeders en vaders wonen immers "in de golven" en hebben geen verblijfplaats in de tijd. Toch omringen wij uw moeder en grootmoeder Georgette nu voor een definitief vaarwel.

Een laatste keer, komt zij vanuit het grote kosmopolitische Antwerpen, vanuit haar mooie appartement met uitzicht op het park, naar het "t Klein stedeke", naar "het Begijnhof".

Hier bloeide "haar handeltje".

Op dit hof genoot zij van het komen en gaan van bezoekers, van het vlotte gesprek waarin maatschappelijke domeinen werden afgetast en persoonlijke gevoelens en appreciaties verkend.

Hier voelde zij zich nuttig en geborgen, maar hier kende zij ook haar groot verdriet.

In deze kerk werd afscheid genomen van echtgenoot René.

Op dit begijnhof diende, noodgedwongen, afstand gedaan van de mondaine Pits, van haar winkeltje en van het groezelig gezellige Gasthof 1618 met zijn fascinerende haardvuur.

Dromen die ooit werkelijkheid werden, verdampten hier tot fantomen.

Dit wekt weemoed.

Wij verlangen immers naar de eeuwigheid in de tijd en naar de vastheid in de beweging, maar ...alles gaat voorbij en... wij zoeken naar de zin hiervan.

Bestaat er een waarheid buiten ons of hebben wij slechts onze waarheid?

Graag hadden wij aan Georgette, voor het definitieve afscheid, nog één vraagje willen stellen: "Heb je daar al bekenden ontmoet?"

Maar grote denkers hebben steeds gewaarschuwd voor al te nadrukkelijke fantasieën omtrent het hierna.

"Bang zijn voor de dood", zegt Socrates, "is niets anders dan menen wijs te zijn zonder dat men het is. Het is zich verbeelden te weten wat men niet weet. Want niemand kent de dood." (Plato Dialogen vertaling dr. M.A.Swartz pg 80, 1978)

Dierbare familie, beste vriendinnen en vrienden,

op aangeven van Georgette zoeken wij tijdens deze viering verder naar een overtuiging die “leven, liefhebben en sterven” in een ander daglicht plaatst; een tedere, evangelische overtuiging die, wars van iedere formalisering ons verlangen voedt.

Zoals wachters naar de morgen trachten, zo ligt op de bodem van ons hart een onstuitbaar Godsverlangen.

Dit verlangen duwt ons naar buiten,
zet ons op weg naar verre en gedurfde bestemmingen waar de kloof tussen realiteit en ideaal wordt opgeheven.

Jacob Slauwerhoff was één van de lievelingsdichters van uw overleden vader René.

In “Voor de verre prinses” dicht hij:

Soms staan wij beiden 's nachts aan 't raam
maar andere sterren zien wij in andere tijden.

Uw land is zo ver van mijn land verwijderd:
Van licht tot verste duisternis dat ik
Op vleugels van verlangen rusteloos reizend
U zou begroeten met mijn stervenssnik.

Maar als het waar is dat door grote dromen
Het zwaarst verlangen over wordt gebracht
Tot op de verste ster: dan zal ik komen,
Dan zal ik komen iedere nacht.

Uw moeder en grootmoeder Georgette heeft de poort van dit “hof” definitief verlaten.

Zij is onderweg naar “de verste ster”.

Het is een stille en plechtige gedachte.

Hugo Marsoul 03 maart 20007